

А ЧИ ДОЖИВЕМО?

У цей надзвичайно складний час, який переживає наша Україна, Сінківська сільська Рада народних депутатів, як і я плевнений, інші Ради, практично не в змозі вирішувати, здавалось би, елементарних питань.

Заробітна плата колгоспників, працівників підвідомчих установ, крім вчителів та медиків, залишається низькою. Забезпечити населення паливом, товарами першої необхідності практично неможливо. Відсутні кошти на ремонт (я вже не кажу про будівництво) доріг і т. д. Сьогодні ледь більше 70 відсотків населення Синьова і Терентієва мають на зиму паливо, та й то умовно, бо 1,5 тонни — це хіба норма? Серце стискується від того, що не маєш можливості допомогти старенькій людині. А їх таких на території Ради ой як багато. Не знаєш як правильно пояснити, що того чи іншого немає, просто немає. Та й чи варто пояснювати? Адже

що-що, а паливо зимою повинно бути у кожній сім'ї. Бо якщо до різного роду дефіцитів додати ще й нехватку палива, то для чого, питається, нам, керівникам Рад, займати ці високі, але низько оплачувані, пов'язані з нервами, з сердечними захворюваннями, пости?

І прикро стає на душі, коли такі керівники, як пан Прищепа П. К., заявляють, що Ради, адміністрації роблять все можливе, щоб жителі області в цю зиму не відчували ні в чому потреби. Це слова, звичайні слова.

А на ділі? А на ділі — немає, немає, немає...

Не йдуть назустріч нашим людям в першу чергу керівники вищих рангів. Сьогодні районне керівництво критикує Сінківську Раду за те, що наше населення мало продас картоплі, хоч вся область знає, що синівці годують населення Рівного, Львова, Кузнецовська і т. д. ранньою картоплею, а на осінь зали-

шає її тільки для своїх потреб та для насіння. Але і це не головне. Наші люди могли б зараз продати певну кількість картоплі, але для цього повинна бути віддача. Гошанська заготконтора платитиме за 1 кг 15 крб., а ще раніше — 11 крб., коли інші заготконтори платять по 20 крб. Крім того, взамін на картоплю нічого не продається.

Отже, виходить, що так звані ВЕРХИ ще й зараз прагнуть обкрутити народ, а в багатьох випадках просто знущаються з нього. На село дивляться, як на предмет, який просто-таки зобов'язаний дати, дати, дати. А коли ж це село візьме, причому візьме не лишне, а хоч би те, що йому потрібно.

Правда, я оптиміст і вірю, що рано чи пізно такий час настане. От чи багато з нас до такого часу доживе? А хотілося б!

Микола АНТОНОВ,
голова Сінківської
сільської Ради народних депутатів.